

–Doncs jo el note molt estrany. Estàs segur del que dius? –li vaig comentar, a **Lazlo**.

El meu amic el científic va tornar a mirar-lo de reüll, va assentir amb el cap i va posar el dit índex sobre el seu vademècum. Molt segur de si mateix, va afirmar:

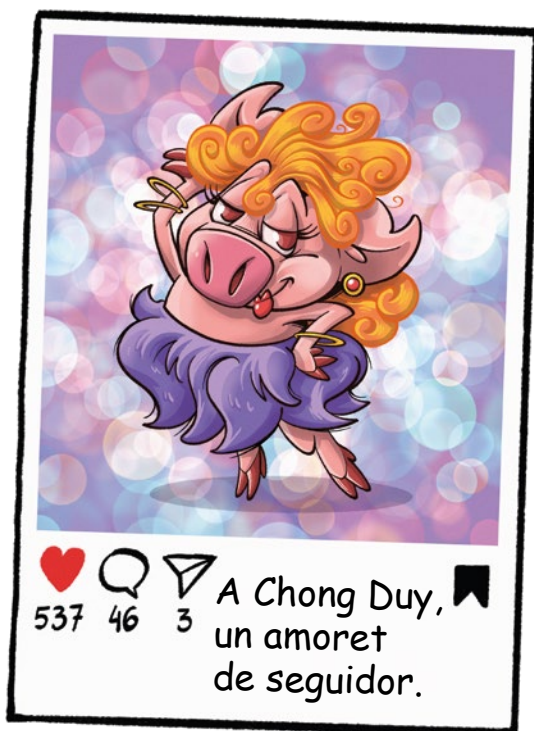

Em vaig quedar mirant Chong Duy. Estava assegut en terra, just davant del meu telèfon. Torcia lleugerament el cap mirant a la llunyania, tenia un somriure innocent i obria molt els ulls amb unes pupil·les que semblaven cors.

–Se'ns ha enamorat!
–vaig exclamar jo alçant els braços a l'aire i amb preocupació–. Cucs! Rates penades! Això no m'ho esperava! Però què li ha passat?

Vaig observar el telèfon i vaig mirar la pantalla per si podia assabentar-me millor del que estava ocorrent. S'hi veia la foto d'una *influencer* anomenada PinkPorketa. La dedicava a la meua mascota:

Vaig arrufar l'entrecella i vaig menejar el cap, molesta pel que veia:

–Has entrat amb el meu perfil! Això no està bé! No t'he donat permís! No es pot usar el perfil dels altres d'aquesta manera! D'on has tret la meua contrasenya?
–Però per més que jo el renyia, Chong Duy semblava no sentir-me i surava en els seus somnis d'enamorat.

Quan estava a punt de tirar-li en cara que el perfil d'una persona en xarxes socials és una cosa molt personal i molt seriosa, uns cops a la porta em van interrompre. Algú estava cridant a la nostra agència paranormal *Mortis Causae*.

Em vaig dirigir a l'entrada i vaig obrir. Davant meu estava plantat **Dentoles**, molt agitat.

–**Carmilla**, no saps el que m'ha passat!

–Doncs la veritat és que no. Un camió per damunt? El temps? Se t'ha passat l'arròs? Alguna cosa pesada, pixada, posada o potser pausada?

Dentoles continuà la seua explicació, soltant baves a tort i a dret.

–Recordes el meu amic **Rodolf**, de classe?

Rodolf? Rodolf, de classe? Mmmm... Per un moment vaig fer memòria tractant de pensar en aquell tal Rodolf. Després d'uns breus instants un record vingué a mi i vaig assentir amb el cap, somrient.

–El que sempre tenia fred i el nas roig?

–Aquell mateix! Doncs se n'ha anat a viure a **Nadàlia**!

Em vaig quedar callada. **Necròntia** era un lloc molt gran que tenia dins uns altres llocs més xicotets, com si foren les províncies de vosaltres, els *convencionals*. Un de tals llocs era la remota Nadàlia.

A Nadàlia hi havia milions d'avets que sempre estaven nevats i era un costum local decorar-los amb xico-

tetes llums i adornaments que penjaven d'ells. Tenia una comunitat molt gran de donyets, que venien d'uns ancestres emigrants que hi havien arribat segles arrere des d'un altre món fora de Necròntia. Els nadalís tenien una important indústria joguetera. A més, sempre resultaven guanyadors quan cantaven nadales en el concurs internacional de **Necrontiavisió**, que se celebrava una vegada a l'any. El seu alcalde era d'origen irlandés i es deia Paren O'El.

–I que Rodolf se n'haja anat a viure a Nadàlia és una cosa important? –vaig preguntar a Dentoles, sense entendre res del que m'estava dient.

–Ho és! –va bavejar les paraules, clarament emocionat–. Clar que ho és! Puc jurar-te que ho és! Del dret i del revés, ho és! I saps per què?

–Per què? –vaig contestar intrigada, ja totalment ficada en la seua història.

–Perquè... –i ací Dentoles abaixà la veu per a fer-ho tot més misteriós– a Nadàlia ha passat una cosa molt estranya.

Vaig engolir saliva. No hi havia cap dubte que tenia un nou cas misteriós entre mans. Els meus músculs es tensaren de l'emoció. Llavors vaig notar que alguna cosa em fregava l'esquena, em vaig girar de colp i vaig pegar un bot. Vaig poder veure Lazlo i Chong Duy que miraven Dentoles per damunt del meu muscle. També estaven intrigats i un poc espantats. Es tapaven amb mi.

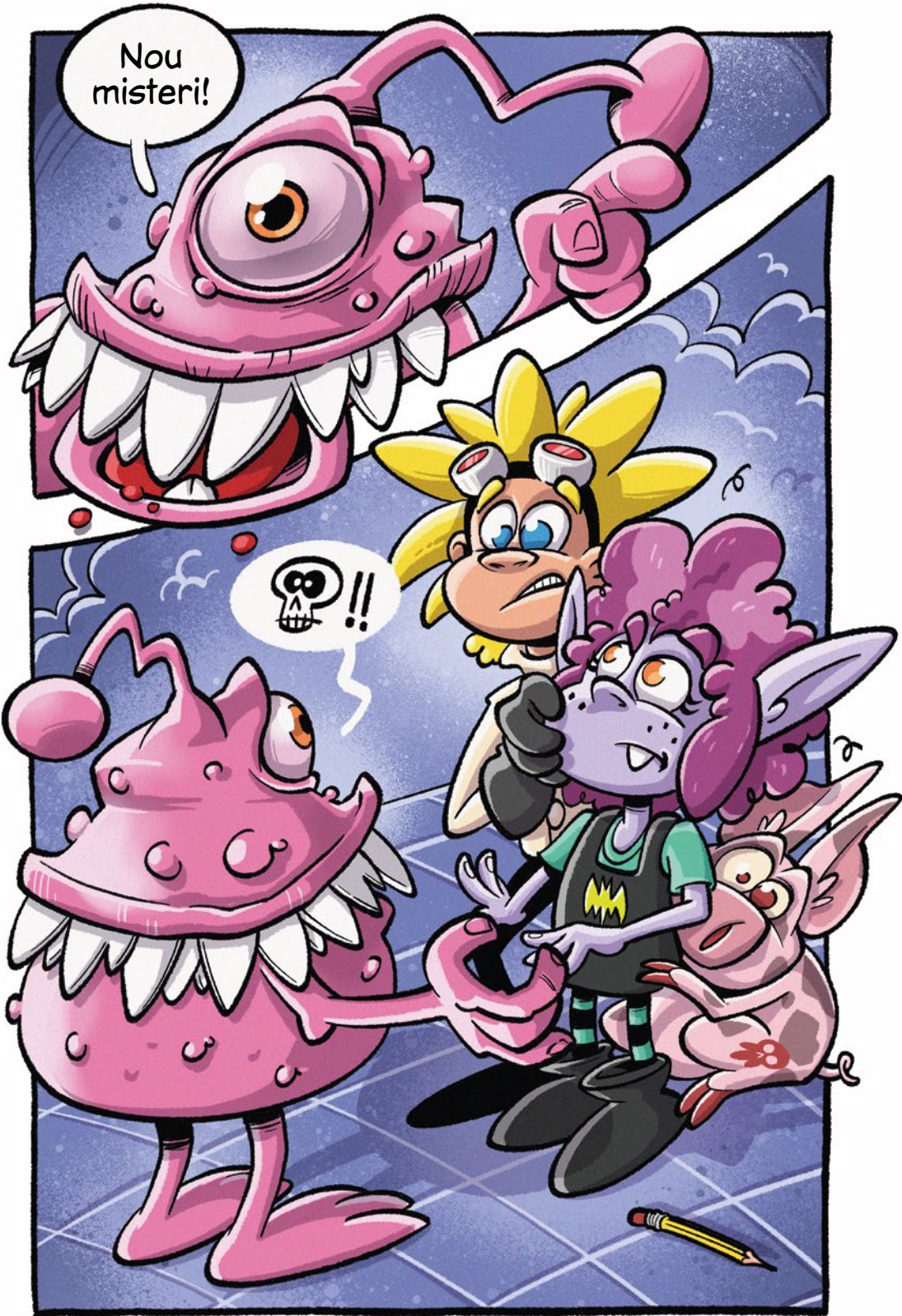
–Eh, vosaltres dos! –vaig protestar–. Covards! Dentoles encara no ens ha contat res i ja esteu els dos morts de por! I m'esteu espentant! Xe! Quin desastre d'investigadors paranormals que tinc en l'equip!

Dentoles agità les mans al seu davant per a demanar calma a tot el món, va interrompre d'aquesta manera les meues queixes, i va continuar l'explicació:

–Rodolf m'ha dit que a Nadàlia ha aparegut un ésser que no havien vist mai abans. Ronda de nit entre la neu i els que s'han trobat amb ell diuen que és terrorífic.

Nou misterii!

Ningú sap qui és ni què vol, però els espanta molt. Cal aclarir aquest misteri! Acceptaràs el cas?

Em vaig fregar l'ullal dret, que és un gest que sempre faig quan necessite pensar. Llavors vaig recordar que la meua cosina llunyana **Inés** vivia a Nadàlia. Podia aprofitar el viatge i anar a veure-la. Potser sabia alguna cosa d'aquell monstre, o fins i tot sobre el meu origen! Amb sort, em donaria alguna pista que m'ajudaria a entendre el motiu pel qual soc una vampira, el gran misteri sobre per què no aconseguia recordar el meu passat de cap manera. La idea, he de confessar, em seduïa molt.

–I vosaltres dos què en penseu? –vaig demanar l'opinió als meus amics, que continuaven utilitzant-me per a tapar-se. Per molt líder que siga, una no pot anar per la vida prenent decisions en nom dels altres. Era important comptar amb ells.

Tot el que va poder fer Lazlo va ser agitar el cap per a dir que sí que s'hi apuntava, encara que li petaven les dents. Li encanten aquests casos estranys, tot i que sempre es mor de por. Chong Duy, per la seua part, ja s'havia quedat mig fava una altra vegada mirant a un punt de la llunyania i amb somriure innocentot. Crec que la meua mascota no estava com per a decidir res, així que vaig haver de fer-ho jo. Això d'estar enamorat deixa la gent mig anul·lada. De totes maneres, encara tenia una conversa molt seriosa pendent amb ell per allò del meu

telèfon, i estar mig enfavat no li serviria d'excusa per a deslliurar-se'n. No me la colaria!

Vaig esbufegar i vaig moure el cap amb resignació. No em quedava més remei que acceptar el cas. Era el meu deure ajudar els habitants de Negròntia.

–Tracte fet, Dentoles! Anirem a Nadàlia i resoldrem el misteri –vaig respondre amb determinació–. Buscaré un model de l'última temporada d'hivern de Tzara en el meu armari i...

Tot i que amb l'enrenou de preparar el viatge no me'n vaig adonar, en aquell moment algú acabava d'enviar-me un missatge directe al meu perfil social.

